

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim.—Retragerea naturalizării.

G. M. Sescioreanu.—Tratatul de Drept civil Român, de C. Hamangiu (Recenzie).

Jurisprudența Română.—Inalta Curte de Casație și Justiție, s. II.—Act secret.—Semnătură privată.—Forță probantă.—Tertii.

(Vasile I, Florea cu B-ca Comercială Română din Brăila).

Curtea de Apel din București, s. III.—Dotă.—Imobil dotal.

—Ipotecare.—Scoaterea soțului din închisoare.—Alimente.
(Alexandrina Maior Alex. Gurgiuman și soțul).

Consiliul Baroului avocaților jud. Fălțiceni.—Avocați.—

Stagiari.—Inscriere în Barou.

(Rom. Tomșa, stagiari).

RETRAGEREA NATURALIZĂRII

Pentru lipsă de loialitate după legea franceză din 1927
și lacuna legii române

1. În timpul marelui război, s'au luat măsuri atât în Franța cât și în țară la noi contra naturalizaților de o dată recentă, a căror credință față de noile lor patrii lăsa de dorit. „După cum spun d-nii *Pillet & Niboyet*, într-un moment în care întreaga Franță lupta pentru existența sa, nu se putea lăsa să se exercite activitatea indivizilor cari, poate n'au solicitat naționalitatea franceză decât pentru a străbate mai ușor în familiile noastre, în administrațiunile noastre, și acolo, sub măști false, să urmărească mai ușor o muncă utilă țării lor de origină.”¹⁾

Legiuitorul român din 1916, pentru a înlătura actele dușmănoase și câteodată periculoase ale noilor naturalizați față de noua lor patrie, a prescris dispozițiuni de eliminare din cetățenia română a naturalizaților originari din țările cu care România se găsește sau s'ar găsi în stare de război.²⁾ Această lege este o reproducere a legii franceze din Aprilie 1915, care însă cuprinde dispozițiuni mai complete asupra materiei. După ambele legiuri retragerea s'a dispus prin decret; în Franța, după avizul Consiliului de stat; și, la noi, cu avizul Consiliului de miniștri. Numai după prima legiuire este creat dreptul de recurs la Contencios, fiind formal refu-

zat acest drept după legea română. În cel privește procedura, legea franceză din 1917 substitue competenței administrative prescrisă de legea română competența judiciară și organizează o procedură de garanție pentru cei contra căror se cere retragerea naturalizării, cu cercetări detaliate de către un judecător delegat, în urma memoriului naturalizatului.

2. În 1924, legiuitorul român prin art. 41, prescrie că retragerea naturalizării nu poate avea loc decât când România s'ar găsi în stare de război cu statul originar al naturalizatului.

Noul legiuitor organizând un regim permanent, s'a inspirat de necesitățile pe care le-a creat războiul din urmă și a luat măsuri de retragerea naționalității numai în timp de război. Precum, însă, în urma alipirei provinciilor noi au devenit români o sumă însemnată de supuși a fostelor imperii austro-ungar și rus, în aplicațiunea disprețuirilor tratatelor de pace, era, cred, necesar ca măsura retragerii să fie întinsă în mod general, chiar în timp de pace. Neapărat, însă, că numai în urma unor garanții serioase cu cercetări și drept de apărare, trecându-se și competența la instanțele ordinare, ce posed mijloace mai întinse de investigațiune și judecată.

O atare extindere a decăderii dela naționalitate este cu atât mai necesară cu cât actele oficiale arată³⁾ că din cauza condițiunilor grele de viață și din cauza năzuințelor bolșevice de a provoca anarhia și desordine în Basarabia, au venit de peste Nistru, în ultimii ani, mulți străini cari s'au așezat în localitățile basarabene. Zilnic se constată că stăruința autorităților în drept este insuficientă imigrării în Ardeal a multor elemente dăunătoare țării.

Constatăriile administrative, potrivit articolului 64 din legea naționalității, au avut tendința de a înscrie în registre ca cetățeni români numai pe cei cari întruneau condițiunile prescrise de tratate și legi. Totuși, dacă au intrat și unii protivnici intereselor Statului, era nevoie de a se lăsa în puterea celor în drept o armă de apărare, de a prescrie o sancțiune mai eficace — posibilitatea înlăturării lor dela cetățenie — măsură omisă de legiuitor.

În discuțiunea ce a provocat la Cameră instituțiunea retragerii naționalității, nici nu s'a dat atenție că ea este stabilită numai pentru timp de

3) Expunerea de motive a legii naț. pag. 27.

1) *Pillet & Niboyet*, Supp. au Dr. International, 1928 pag. 138

2) A se vedea detalii asupra instituțiunei Retragerei naționalității în lucrarea noastră: «Naturalizarea în România» pag. 134—157.

război. D. Junian a criticat numai aplicațiunea zisei măsuri sub raportul diferențierii pe care o face legiuitorul între străinul naturalizat și românul de origine, căci legalmente, pe când naturalizatul dacă s'a făcut vinovat de vre una din greșelile prevăzute de legiuitor poate fi supus sancțiunei pierderii naționalității, românului de origine, chiar vinovat nu i se poate aplica această sancțiune. „Când este vorba de un străin, zice d-sa, care a devenit prin naturalizare român, dacă acesta lipsește dela îndatorirea de a sta în lăuntru țării și a și face serviciul militar, îi retrageți naturalizarea, când este vorba însă de un român de origine care se face vinovat de aceiași greșală și pentru care trebuie să fie mai aspru pedepsit, pentru că sentimentul lui de român, de baștină, ar fi trebuit să l'îndemne să și îndeplinească mai conștiincios datoria, pentru aceștia nu aveți nici o măsură.“⁴⁾

Această propunere de retragere a naționalității pentru românii de origine a fost făcută fiind vorba de emigranții naționali, cari părăsesc țara spre a se sustrage serviciului militar. *Ministrul Justiției* a răspuns că chestiunea emigranților, refractari legilor țării, va fi rezolvată de legea emigranților. Dar, în această lege nu găsim nici o sancțiune contra cetățenilor români, cari fiind în vârstă legală, înfrâng interdicerea emigrării atât timp cât n'au satisfăcut legea recrutării. Această ultimă lege, prin articolele 112 și 113 prevede pedepse severe pentru nesupuși.

3. Critica adusă sistemului legal român se face și legii franceze din 1927, care, înlăturând deosemeni dela decădere pe francezii de origine, aduce o inovație importantă, edictând reguli noi pentru înlăturarea chiar în timp de pace dela cetățenia franceză a celor primiți de curând și cari au devenit indesezirabili sau periculoși. (art. 9 al. 5).

Lipsa de loialitate nu privește pe orice francez, ci pe orice individ devenit francez după cererea sa, sau a reprezentanților săi legali. Autorii felicită pe legiuitor care a dat acestei legi o deosebită desvoltare, iar alții o găsesc defectuoasă⁵⁾.

Aliniatul 2 al art. 9 din legea nouă franceză prevede decădere dela naționalitate, pronunțată prin judecată, contra aceluia care s'a dedat în profitul unei țări străine la acte incompatibile cu calitatea de cetățean francez și contrare intereselor Franței. Acest aliniat este criticat de autori, susținându-se că prin extensiunea sa poate da loc la procese de tendință care pot mai mult să aducă vătămare de cât îndreptări.

D-nii *Pillet și Niboyet* spun: „Plângem pe judecătorii cari vor lua această răspundere și dorim ca politica să nu încerce acțiuni de decădere puțin întemeiate. Unde începe și unde sfârșește, în realitate, bunul francez; criteriul Alsacianului lucrând în calitatea sa de cetățean francez este susceptibil de interpretări foarte variate. Ținem a atrage aten-

țiunea asupra pericolelor noii legi, care, după părerea noastră, va rămâne inaplicabilă în fapt.“⁶⁾

Aceiași autori învinuesc zisa dispozițiune legală pentru motivul că ea lovește cu pierderea naționalității pe un individ, fără asigurarea că el posedă o altă naționalitate, și astfel poate să dea loc la heimatloși cari să fie refuzați de ori ce alt stat străin. În scopul înlăturării acestui neajuns, ei susțin că ar fi fost suficient a decide că decăderea nu poate să atingă decât pe indivizii cari *au conservat sau au dobândit* o altă naționalitate⁷⁾.

Intrucât, însă, este știut că, de ordinar, cei cari își schimbă naționalitatea renunță sau pierd pe cea veche, pitriviți legii lor proprii, credem că soluțiunea ce se propune ar avea de rezultat imposibilitatea de aplicare a sancțiunei ce o consacără, dacă judecătorul n'ar putea să o pronunțe decât după ce învinuitul dobândește o altă naționalitate, ca să nu-l lase fără patrie.

În fine, în ultimul loc, socotim iarăși neîntemeiată critica ce se face legiuitorului, care a făcut deosebire între francezi, nesupunând la decădere naționalității pe francezii de origine sau Alsacienii re-integrați de plin drept. „Ideia de francez de prima și a doua zonă, spun zișii autori, nu este de samă. Ceia ce este interzis unora trebuie să fie interzis și celorlalți. Pentru ce un Alsacian re-integrat de drept ar avea dreptul de a urmări o campanie dușmănoasă contra Franței? După părerea noastră, legea ar trebui să înglobeze pe toți *francezii*, pentru a fi logică cu ea însăși“.⁸⁾

4. Din acest punct de vedere ne permitem a combate opiniunea iluștrilor profesori susținând că deosebirea ce o face noua lege franceză prin zisul text este întemeiată. Francezul de origine sau Alsacianul re-integrat de drept își bazează dreptul său la naționalitate pe filiațiune și pe căsătorie, ce duc la consecințe mai importante. Este o presumpțiune legală în dreptul european, *ius sanguinis*, după care, fiul este privit că urmează naționalitatea părinților, conferindu-i un drept ce nu-i poate fi răpit, decât pentru împrejurări extreme, când legiuitorul este în impas și nu poate face altfel. Naturalizatului, însă, intră în naționalitate prin o favoare, prin încheierea unui angajament, ce poate fi desființat din momentul ce dânsul îl violează.

Astfel, legiuitorul francez pare a și fi dat seama de însemnătatea problemei, căci, pe când pentru francezii de origine prevede decădere dela naționalitate în situațiuni grave și în care se află în imposibilitate de a ajunge altfel la sancțiune în contra lor, pentru cel naturalizat prescrie decădere și pentru lipsă de loialitate. După art. 9 francezul, naturalizat în țară străină, și cel care conservă o ocupațiune într'un serviciu public străin, cu toată înjunțțiunea guvernului de a o părăsi, sunt decăzuți dela naționalitate. Și nu se putea altfel întrucât o sancțiune, de altă natură nu era posibilă contra unui național de origine care părăsește patria, sau,

4) Desbaterile legii naț. pag. 295,

5) *Valery*, op. cit. pag. 76; *Pillet & Niboyet*, pag. 141: Dispozițiia cuprinde pe naturalizații în baza § 3 Anexă, III, Sect. V și în baza § 2 a anexei, III secțiia V a *Tratatului de la Versailles* și străinele care au cerut cetățenia franceză cu ocazia căsătoriei.

6) *Pillet & Niboyet*, op. cit. pag.

7) Idem.

8) Idem. A se vedea și *Cogordan*, «La Nationalité», pag. 289.

9) A se vedea asupra acestei chestiuni și: «Naturalizarea în România», pag. 156.

care, fiind în țară străină se arată nesupus legilor țării sale.

Găsind deci logic pe noul legiuitor francez care determinând condițiuni detaliate și garanții suficiente în luarea acestei grave măsuri a denaționalizării, a dovedit că înțelege că legătura ce există între cetățean și Stat să nu fie ruptă numai prin un capriciu, prin vre-un interes politic de partid, ci, atunci când interesul general îl cere, interes controlat de puterea judiciară, cu atribuțiuni privitoare la conflicte, chiar în materie administrativă.

5. Nu putem termina decât a repeta, semnalând lacuna ce prezintă noua lege română, rezultând din împrejurarea că nu s'a luat nicio măsură privitor la retragerea naționalității române, celor naturaliizați, decât numai pentru timp de război.

Ar putea și Parlamentul român să introducă această măsură și pentru timp de pace, cu tot cortegiul de garanții, stabilite de legea franceză, care, dă autorității judiciare competență în această materie.

Cu atât mai mult legiuitorul trebuia să se înspire de principiul menționat, admis și de proiectele de lege franceză, anterioare legei române, întrucât această ultimă lege este mai severă decât cea franceză sub raportul sancțiunilor ce privesc pe naționalul de origină, prescriind pierderea naționalității prin supunerea, pentru oricât de puțin timp, la vreo protecțiune străină, ori din care fapt ar rezulta aceasta.

Membrii familiei francezului prin naturalizare, a cărui naționalitate a fost retrasă, sunt protejați prin al. 4 al art. 9 din lege, care prevede că: „măsura denaționalizării nu poate fi întinsă asupra soției și copiilor minori decât prin deciziunea tribunalelor civile, dată în forme anumite și prescrise în art. 10.

În rezumat, putem spune că instituțiunea decăderii dela naționalitate pentru lipsă de loialitate, astfel precum este alcătuită de noul legiuitor francez, nu poate fi dăunătoare pentru noii cetățeni francezi, protejați de serioase garanții. Ea este, însă, pentru Stat un scut puternic de apărare contra celor cari se resvrătesc sau dușmănesc țara care i-a primit în numărul cetățenilor săi.

Dimitrie G. Maxim

fost președinte la Curtea de Apel

RECENZIE

TRATAT DE DREPT CIVIL, vol. I și III

DE

C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu

În editura „Națională” S. Ciornei din București, a apărut de curând I-ul și al III-lea volum din **Tratat de Drept Civil Român**, opera d-lor **C. Hamangiu, Consilier la Curtea de Casație, I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu**, ambii doctori ai Facultății de Drept din Paris, foști elevi ai renumiților profesori Planiol, Capitant, Demogue și Bartin. Va apare în curând și volumul II, care termină întreaga lucrare.

Primul volum cuprinde toată materia ce se tratează de obicei în primul an de universitate, publi-

cată în 1020 pagini și divizată în 1809 paragrafe numerotate, sistem ce înlesnește mult cercetările și trimiterile. Întreaga lucrare este alcătuită după sistemul și metoda lui Planiol și mai ales a lui Colin et Capitant, a căror frumoasă și importantă influență se resimte. Cu atât mai bine pentru autori, modelele de cari s'au servit fiind cele mai valoroase tratate de drept civil ce au apărut în Franța de două decenii încoace.

Opera deși scrisă de 3 autori, ea însă are o unică metodă și o tratare și directivă unitară, întreg materialul fiind revăzut și examinat de d-l Consilier C. Hamangiu, căruia cu toții trebuie să-i recunoaștem îndoitul merit de a încuraja elementele tinere valoroase și de a spori neconținut, cu multă pricepere, muncă și însuflețire, literatura juridică românească.

Astfel cum este concepută și dezvoltată întreaga materie, această lucrare poate fi de mult folos nu numai studenților dela drept dar și tuturor avocaților și magistraților doritori de a-și îmbogăți cunoștințele de drept civil și a se pune în curent cu noile teorii doctrinare ale acestei vaste și importante materii a dreptului.

Autorii au adoptat o foarte bună metodă de expunere a materiei. Volumul I începe cu o parte generală și introductivă în știința Dreptului, destul de dezvoltată (No. 1—246), în care sunt examinate: definițiunea și diviziunea dreptului, teoria generală a Legei cu clasificarea legilor și principiul neretroactivității, teoria generală a actului juridic cu autonomia voinței și reprezentațiunea și noțiuni complete despre probă.

În această parte introductivă găsim expuse cu multă claritate, într'un stil curgător și luminos, noțiunile și principiile fundamentale ale Dreptului, ținându-se seama de cele mai recente precizări doctrinale și jurisprudențiale, evitându-se pe cât posibil controversile și trimiterile aride, cari îngreunează avântul și înțelegerea începătorului. Jurisprudența română este pusă la contribuție, acolo unde este necesară, cum de exemplu o întâlnim în materia Decretelor-Legi (Vezi No. 53) și la ilegalitatea regulamentelor și neconstituționalitatea legilor. (Vezi No. 54).

Autorii tratează apoi materia „Persoanelor”, ocupându-se succesiv, în diferite capitole, despre nume, domiciliu, absență, actele de stare civilă, familia, căsătoria, divorțul și filiațiunea. În tot cursul dezvoltărilor, autorii au ținut seama de necesitățile sociale actuale și cu judicioase argumentări au criticat textele ce nu mai corespund timpurilor de azi. Autorii sunt convinși, ca și noi, că: „le droit positif serait un corps inerte, s'il n'était soulevé par l'Idée du Juste, qui est son âme vivante et vivifiante”. (Vezi conf. G. Renard, La valeur de la Loi, ed. Sirey. 1928 pag. 8).

Consecvenți acestei idei, autorii critică dispoziția art. 307 c. civil, interzicerea cercetării paternității având de efect să sporească numărul copiilor naturali și să favorizeze corupțiunea și imoralitatea, lăsând fără nici o ocrotire femeile seduse prin manopere meșteșugite și copii nevinovați. Autorii discută (Vezi No. 849—852) interpretările jurisprudențiale, cari nu fac decât să lărgescă cadrele strâmte

ale textelor, acordând daune femeii seduse pe baza art. 998 c. civil și copilului natural pe baza novațiunii obligațiunii morale a tatălui într-o adevărată obligațiune civilă sancționabilă.

Autorii pun în vie lumină rolul constructiv al jurisprudenței noastre. Astfel (Vezi No. 1123—29), suprema noastră instanță a interpretat recent art. 345 c. civ., precizând atribuțiunile consiliului îngrijitor de tutelă, care are drept de inițiativă propriu și poate cenzura actele tuteorii, concurând astfel la o reală și efectivă ocrotire a intereselor minorului. Autorii analizează aceste noi curente jurisprudențiale, menite a da viață unor instituțiuni insuficient regulamentate și mai multă protecțiune minorității.

Autorii termină materia „Persoanelor“ cu un titlu special consacrat „Persoanelor Juridice“ (Vezi No. 1558 și urm.), având în vedere dispozițiunile recente ale legii din 5 Februarie 1924.

În partea relativă la „Bunuri“ autorii discută deosebirea și natura drepturilor reale și drepturilor de creanță (Vezi No. 1595—1602), adoptând teoria clasică, care vede în dreptul real, în principal și în mod esențial, stăpânirea unui lucru, obligațiunea pasivă impusă terților de a respecta stăpânirea, ea nefiind decât un corolar al dreptului real (Vezi No. 1600).

În ce privește „Poseziunea“, autorii găsesc că teoria clasică exagerează importanța elementului intențional (*animus*) și se realizează la teoria *obiectivă*, care vede în posesiune puterea materială exercitată asupra lucrului, teorie formulată magistral de Ihering. Autorii prevăd înlăturarea definitivă a teoriei clasice și aprobă inovațiunile codurilor civil german și elvețian, cari acordă acțiunile posesorii și acelor cari posedă pentru altul, cum sunt chiriașii, depozitarii și uzufructuarii, pentru singura considerațiune că au stăpânirea efectivă, materială, asupra lucrului, indiferent de elementul intențional (Vezi conf. No. 1735).

Lucrarea ce am recenzat, — destul de sumar, o recunoaștem —, aduce o contribuțiune fundamentală la studiul Dreptului civil în țara noastră. Ea corespunde unei necesități actuale, cea ce îi va asigura un incontestabil succes, iar la noi este unică în ce privește programul, metoda, expunerea și proporțiunile, în felul tratatelor clasice în 3 volume ale profesorilor Planiol și Colin et Capitant.

Studentii, avocații, magistrații și toți acei cari se ocupă cu studiul și aplicațiunea Dreptului vor găsi desigur în acest Tratat, ca și noi înși-ne, o expunere bine argumentată, clară și documentată a dreptului civil. Pentru a fi satisfăcut o necesitate a timpului, cu o lucrare ce întrunește toate însușirile de mai sus, autorii merită toată recunoștința și admirațiunea noastră.

Recenzarea Volumului II și III o vom face cu o altă ocaziune. Volumul III a apărut deja, iar volumul II, va apare în Ianuarie, după cum ne asigură autorii.

G. M. Sescioreanu

Doctor Laureat al Universității de
Drept din Paris
Advocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 27 Februarie 1928

Președinția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

Vasile I. Florea cu Banca Comercială Română din Brăila
ACT SECRET.—ACT SUB SEMNĂTURĂ PRIVATĂ.—FORTĂ PROBANTĂ.—
TERȚII.—CUNOȘTINȚA LOR DE EXISTENȚA ACTULUI.—DOVADĂ.—
PROBA CU MARTORI.—ADMISIBILITATE.—OPOZABILITATEA ACTU-
LUI.—ART. 969, 1174, 1175 ȘI 1176 COD. CIVIL.

Cu toate că potrivit art. 1175 cod. civ. actul secret care modifică un act public nu poate avea putere de cât între părțile contractante și succesorii lor universalii, după cum nu pot avea nici un efect contra altor persoane nici contractele scrise, fie încheiate prin act sub semnătură privată, având sau nu dată certă, fie încheiate prin act autentic, totuși atari acte pot fi opuse și terților ori de câte ori este stabilit că aceștia au avut cunoștința de cuprinsul lor; iar dovada acestui fapt poate fi făcută și prin proba testimonială, întrucât prin această probă nu se tinde a se stabili fapte juridice cari creiază un drept, îl modifică sau îl sting, ci se face numai dovada unui fapt material care prin el însuși nu produce nici un drept, nici o obligațiune și numai pe cale de consecință, el poate deveni un izvor de drepturi și obligațiuni.

No. 51. — Admis recursul făcut de către Vasile I. Florea în contra sentinței cu No. 110/927 a Trib. Brăila, în proces cu Banca Comercială Română din Brăila.

S'au ascultat D-nii avocați Gh. M. Dumitrescu și C. Varlam pentru recurent și Radu Portocală și I. Lazarineanu pentru intimată.

Curtea deliberând,

Văzând motivul I de casare:

«Exces de putere, nemotivare, lipsă pe bază legală».

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Prin actul de ipotecă autenticat la No. 1122 din 5 Martie 1925 de Tribunalul Brăila, recurentul Vasile Florea se împrumută dela Adolf S. Goldstein, cu suma de 3 milioane lei, pe termenul de un an și 8 luni, cu procente de 10% anual, debitorul declarând că suma împrumutată a primit-o la autentificarea actului, în afară de 917.000 sumă reținută de creditor pentru achitarea unui împrumut ipotecar anterior.

În aceeași zi, prin actul autenticat la No. 1125 din 1925 de acelaș Tribunal, creditorul Adolf Goldstein cesionează Băncii Comerciale Române din Brăila creanța ipotecară de mai sus. Această cesiune a fost notificată debitorului de către banca cesionară, la 14 Martie 1925, la care notificare, debitorul răspunde că consimte la executarea condițiunilor prevăzute în actul de ipotecă, însă cu modificările stabilite între el și creditorul Adolf Goldstein, prin declarațiunea intervenită între ei, odată cu facerea actului de ipotecă din 5 Martie 1925. Prin această declarațiune sub semnătură privată, Adolf Goldstein, recunoaște că deși actul de ipo-

tecă declară că din suma împrumutată lui Vasile Florea a primit numai 917.000 lei, în realitate debitorul nu a primit nimic din suma de 3 milioane pe care a împrumutat-o și care a rămas la creditorul Adolf Goldstein pentru ca acesta să achite datorii de ale debitorului către Banca Comercială Română, procentele către împrumutător, etc. Prin aceeași declarațiune se supunează ca, în caz de nerespectarea oricăroră din condițiunile prevăzute în această declarațiune, actul de ipotecă devine nul și nu mai are putere de execuție. La 30 Martie 1920 banca Comercială Română, pe baza actului de cesiune, cere Tribunalului Brașov urmărirea averii imobiliare a debitorului Vasile Florea, constând în jumătatea indiviză din moșta Căineni, jud. Râmnicul-Sărat, cerere care a fost admisă, îndeplinindu-se formele de vânzare. La 17 Februarie 1927, Vasile Florea introduce contestație contra executării silite, pe motiv că actul de ipotecă pus în executare de către creditoarea cesionară, este fără efect juridic și fără putere executorie, întrucât creditorul cedent Adolf Goldstein nu și-a îndeplinit obligațiunile luate prin declarațiunea amintită, declarațiune dată cu asentimentul Băncii Comerciale Române și redactată de chiar avocatul acestei bănci. La termenul de 15 Martie 1927, contestatorul a cerut a i se admite proba testimonială pentru a dovedi că Banca Comercială Română la facerea actului de cesiune, avea cunoștință de declarația intervenită între el și Adolf Goldstein; prin jurnalul No. 2044, Tribunalul Brașov respinge această cerere, motivând că, prin proba cu martori nu se poate stabili că Banca Comercială Română a avut cunoștință de această declarațiune, înaintea cesiunii actului de ipotecă, astfel ca să-i fie opozabil, acest act sub semnătură privată intitulat „declarație”; că aceasta cu atât mai mult, cu cât se constată că reprezentantul băncii, la facerea actului de cesiune ar fi avut mandat a lua parte la alcătuirea modificatoare a acestui act de ipotecă;

Prin sentința No. 110 din 1927, Tribunalul respinge contestația, motivând că contestatorul nu a făcut dovada afirmațiunei sale că Banca Comercială Română ar fi avut cunoștință și ar fi consimțit la declarație și că, potrivit principiilor, actele sub semnătură privată fără dată certă, nu sunt opozabile terților;

Având în vedere că, în principiu, conform art. 1175 cod. civ., actul secret care modifică un act public nu poate avea putere decât între părțile contractante și succesorii lor universali, întrucât un asemenea act este menit a rămâne secret între părți, căci modifică în totul sau în parte dispozițiunile unui act aparent;

Că, de asemenea se admite că un contract înscris, fie el încheiat prin act sub semnătură privată, având sau neavând dată certă, fie prin act autentic, nu poate avea nici un efect în contra altor persoane, aceasta prin aplicarea principiului că convențiunile n'au efect decât între părțile contractante;

Având în vedere însă, că acest principiu nu este absolut, întrucât generalmente este admis că atari acte pot fi opuse și terților, ori de câte ori este stabilit că aceștia au avut cunoștință de cuprinsul lor, întrucât, deși legea nu cere bună credință din par-

tea terților, însă această condițiune rezultă din chiar principiul stabilit, ne mai fiind un motiv ca asemenea acte să nu poată fi opuse aceloră care cu toate că au luat cunoștință că actul aparent este simulat sau modificat prin actul secret, convin totuși de a contracta, pentru că în acest caz dâșii nu se pot plânge că au fost înșelați în buna lor credință;

Având în vedere că deasemenea se admite că atât actele sub semnătură privată cât și actele destinate a rămâne secrete între părți chiar dacă nu au dată certă, pot fi opuse terților când aceștia au avut cunoștință de conținutul lor; că pentru dovedirea acestui fapt, proba cu martori este admisibilă, întrucât prin ea nu se tinde a se stabili fapte juridice, adică din cele care crează un drept, îl modifică, îl confirmă sau îl sting, ci numai pentru dovedirea unui fapt material, care prin el singur nu produce nici un drept, nici o obligațiune, cu toate că pe cale de consecință el poate deveni izvor de obligațiuni sau de drepturi;

Având în vedere că în speță recurentul a cerut proba cu martori pentru a stabili că declarațiunea modificatoare a actului de ipotecă s'a încheiat între părți, între el și creditorul Adolf Goldstein odată cu acest act anterior cesiunii, și că banca urmăritoare a luat cunoștință în acel moment de conținutul ei;

Având în vedere că această cunoștință a băncii cesionare fiind suficientă pentru a i face declarațiunea opozabilă, era fără interes a se mai dovedi că zisa declarațiune a fost scrisă de chiar reprezentantul băncii;

Că deci, Tribunalul prin exces de putere a respins proba cu martori invocată de recurent ca neconcludentă pe motiv că chiar stabilită cunoștința băncii urmăritoare, de existența declarațiunei sub semnătură privată, încă ea n'ar fi opozabilă acestei creditoare urmăritoare;

Că, astfel fiind, motivul de casare câtă a fi privit ca întemeiat și în consecință a admite recursul fără a mai fi necesar a se mai discuta și celelalte motive de casare, afacerea urmând a fi trimisă aceluiaș Tribunal pentru a proceda la o nouă judecată;

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 3 Noembrie 1928
Președinția D-lui C. M. Ionescu

Alexandrina Maior Alexandru Giurgiuman și soțul său Alex. Giurgiuman

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—IPOTECARE.—SCOATEREA DIN ÎNCHISOARE A SOȚULUI.—ART. 1253 AL. I COD. CIVIL.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—DACĂ POATE FI IPOTECAT PENTRU CA DIN BANII OBTINUȚI SĂ SE SUSȚINĂ UN PROCES PENAL ÎN CARE SOȚUL FIGUREAZĂ CA INCVLPAT.—ART. 1253 AL. I COD. CIVIL.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—ÎNSTRĂINARE PENTRU PROCURARE DE ALIMENTE.—ART. 1253 AL. II COD. CIVIL.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—ÎNSTRĂINAREI PENTRU PROCURARE DE ALIMENTE.—CE SE CUPRINTE SUB DENUMIREA DE ALIMENTE.—ART. 1253 AL. II COD. CIVIL.

1. Dacă potrivit art. 1253 al. I din codul civil, imobilul dotal poate fi înstrăinat consimțind femeia, cu autorizația justiției și după formele vânzărilor publice, pentru a scoate din închisoare pe bărbat, aceste dispozițiuni însă

nu'și mai pot avea aplicațiunea astăzi, deoarece ele au fost edictate numai în vederea cazului când soțul ar fi închis pentru neplata datoriilor, — caz care astăzi nu se mai poate prezenta, legea constrângerei corporale căzând în desaturdine — iar nu și pentru cazul când bărbatul suferă o închisoare corecțională, și în scopul de a-l sustrage dela rigorile legilor penale.

2. Chiar dacă s'ar întinde aplicarea dispozițiilor art. 1253 al. I și la cazurile când soțul condamnat la o amendă penală s'ar vedea expus, pentru cauză de insolvabilitate, ca să i se transforme amenda în închisoare, sau când soțul ar avea nevoie de o anumită sumă de bani care să fie depusă drept cauțiune pentru obținerea liberării sale provizorii, încă dispozițiile de mai sus nu pot fi întinse prea mult și aplicate și la cazul când soțul ar avea nevoie de bani pentru cheltuelile și susținerea procesului penal unde figurează ca inculpat.

3. Cu toate că în redactarea pe care o are, textul art. 1253 al. II cod. civil. se referă numai la cazurile prevăzute în art. 185, 187 și 188 de la titlul despre căsătorie, totuși este unanim admis că dispozițiile textului de mai sus își primesc aplicarea și în cazul când soții însăși au nevoie să și procure alimente.

4. Prin alimente în sensul art. 1253 al. II cod. civil. se înțelege nu numai hrana propriu zisă ci și în genere tot ce poate asigura existența familiei înlesnindu-i mijloacele de a trăi.

No. 390. — Admis apelul făcut de către Aretia Maior Giurgiuan cu autorizația soțului său, împotriva jurnalului cu No. 8571/928 al Tribunalului Ilfov Secția Tutelilor și Dotelor. S'au ascultat D-nii avocați Andrei Ionescu și I. Periețeanu în desvoltarea motivelor de apel.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Aretia Maior Giurgiuan cu autorizația soțului său dotal Maior Alexandru Giurgiuan, în contra jurnalului cu No. 8571 din 1928 al Tribunalului Ilfov secția Tutelilor și Dotelor prin care i s'a respins cererea de a fi autorizată să ipoteceze imobilul său dotal.

Având în vedere susținerile apelantei și actele dela dosar.

Având în vedere că apelanta înaintea primei instanțe, întemeindu-se pe dispozițiile art. 1253 al. 1 și 2 cod. civil a cerut ca Tribunalul să o autorizeze să ipoteceze imobilul său dotal situat în București strada 11 Iunie No. 90 pentru suma de 300.000 lei sumă ce-i este necesară atât pentru cheltuelile de proces și onorariu de avocat, soțul său fiind deținut preventiv în închisoare, cât și pentru întreținerea familiei, a cărei existență suferă mult prin faptul că din solda soțului său se fac rețineri de aproape jumătate din acea soldă.

Având în vedere că Tribunalul a respins cererea apelantei motivând că alineatele I și II de sub art. 1253 c. civil pe care se întemeiază petiționara, nu și pot găsi aplicațiunea în speță, pentru a se putea autoriza de Justiție, hipotecarea imobilului dotal,

deoarece al. I al acestui text se referă numai la eliberarea soțului, care nu și îndeplinește obligațiunile civile, nu și la cazul când, ca în speță, soțul este închis pentru o infracțiune sancționată penalmente, iar al. II nu și poate avea aplicațiunea întrucât din certificatul dela dosar, rezultă că soțul mai primește în mână suma de 7.900 lei lunar, pe care Tribunalul o apreciază ca suficientă pentru întreținerea familiei.

Având în vedere că în potriva jurnalului prin care Tribunalul i-a respins apelantei cererea de autorizarea contractării împrumutului hipotecar asupra imobilului său dotal, aceasta a făcut apelul de față, întemeindu-se atât în cererea de apel cât și în concluziile orale puse în fața Curții pe aceleași texte de lege și pe aceleași considerațiuni de drept și de fapt pe care s'a întemeiat și înaintea primei instanțe.

Considerând că într'adevăr potrivit art. 1253 al. I și II din codul civil, imobilul dotal poate fi înstrăinat consimțind femeia, cu autorizația Justiției și după formele vânzărilor publice, pentru a scoate dela închisoare pe bărbat, însă aceste dispozițiuni nu și pot avea aplicațiunea în speță, deoarece ele au fost edicate în vederea cazului când soțul ar fi închis pentru neplata datoriilor, caz care astăzi nu se mai poate prezenta, legea constrângerei corporale căzând cu totul în desuitudine — iar nu și pentru cazul când bărbatul suferă o închisoare corecțională și în scopul de a-l sustrage dela rigorile legilor penale.

Considerând că chiar dacă s'ar întinde aplicarea dispozițiilor art. 1253 al. I și la cazurile când soțul condamnat la amendă penală s'ar vedea expus cauză de insolvabilitate expus ca să i se transforme amenda în închisoare, sau când soțul ar avea nevoie de o anumită sumă de bani care să fie depusă drept cauțiune pentru obținerea liberării sale provizorii, încă dispozițiile de mai sus nu pot fi întinse prea mult și aplicate și la cazul când soțul ar avea nevoie de bani pentru cheltuelile și susținerea procesului penal în care figurează ca inculpat.

Că deci, cu drept cuvânt Tribunalul a respins cererea apelantei de a fi autorizată să și ipoteceze imobilul său dotal, ca neintrând în prevederile al. I al articolului 1253 cod. civil; și deci din acest punct de vedere apelul acesteia devine nefondat.

Având în vedere că însă, după cum s'a arătat mai sus, apelanta la prima instanță cât și astăzi în apel își mai întemeiază cererea sa și pe dispozițiile al. II al art. 1253 c. civil motivând că prin reținerile ce se fac din solda soțului său familia este lipsită de mijloacele existenței sale.

Considerând că cu toate că în redacția pe care o are textul art. 1253 al. II cod. civil se referă numai la cazurile prevăzute prin art. 185, 187 și 188 dela titlul despre căsătorie, totuși este unanim admis că dispozițiile textului de mai sus își primesc aplicarea și în cazul când soții însăși au nevoie să și procure alimente.

Considerând că deasemenea prin alimente în sensul art. 1253 al. I cod. civil nu se înțelege numai hrana propriu zisă ci și în genere tot ce poate asigura existența familiei înlesnindu-i mijloacele de a trăi.

Având în vedere că, în speță, Curtea constatând în fapt că soțului i se refuză aproape jumătate din solda sa, rămânând ca numai din rest să se întrețină familia sa, soția și copiii, șase la număr, găsește că cererea apelantei de a fi autorizată să contracteze împrumutul hipotecar, pe baza celui de al doilea alineat al art. 1253 cod. civil și în scopul de a satisface nevoile întreținerii familiei este fondată.

Având în vedere că însă suma de 300.000 lei pentru care se solicită autorizația de împrumut este prea mare și Curtea apreciind găsește că suma de 150.000 lei este suficientă pentru satisfacerea cerințelor pentru întreținerea și existența familiei.

Că astfel fiind, apelul de față devine numai în parte fondat și Curtea admitându-l urmează a autoriza pe apelantă la contractarea împrumutului solicitat în condițiunile arătate în cererea dela prima instanță, însă numai pentru suma de 150 mii lei.

Pentru aceste motive, redactate de d. Consilier S. Rădulescu, admite în parte apelul.

Semnați: C. M. Ionescu, I. Petrescu, S. Rădulescu.

CONSILIUL BAROULUI AVOCAȚILOR JUD. FĂLTICENI

Audiența de la 19 Septembrie 1928

Președinția D-lui G. Ghițescu, Decanul Baroului

Rem. Tomșa cere înscrierea sa ca avocat stagiar

AVOCAȚI.—STAGIARI.—SITUAȚIUNEA ACESTORA ÎN URMA LEGILOR
DIN ANII 1907, 1923 ȘI 1928.—ART. 120 DIN LEGEA CORPULUI
DE AVOCAȚI DIN 1923 ȘI 1928.

Legea corpului de avocați de la 1928, n'a modificat art. 120 din legea din 1923 schimbându-se situația stagiariilor cari au fost înscriși până la 28 Febr. 1928 și dându-li-se prin acea modificare, dreptul de a fi trecuți din situația de simpli stagiați înscriși conform legii din 1923 în cea de avocați stagiați conform legii din 1907, cu dreptul de a face acte și a pleda potrivit drepturilor recunoscute acestora prin acea lege.

No. 20.—Respinsă cererea făcută de către Rem. Tomșa; stagiar conform legii din 1923 de a fi înscris ca avocat-stagiar conform legii din 1907.

Consiliul, în majoritate,

Luându-se în cercetare petițiunea reg. sub Nr. 71 din 1 Aug. a D-lui Rem. Tomșa prin care D-sa, care acum este înscris ca stagiar cf. art. din legea Avocaților din 1923, — cere să fie înscris în tabloul avocaților din acest județ ca avocat-stagiar conf. legii din 1907, susținând că prin legea din 1928 prin care s'a modificat art. 120 din L. av. din 1923, s'a schimbat situațiunea stagiariilor cari au fost înscriși până la 28 Febr. 1928, dându-li-se prin acea modi-

ficare dreptul de a fi trecuți din situațiunea de simpli stagiați înscriși conf. legii din 1923, în cea de avocați-stagiați conf. legii din 1907, deci de a face acte și a pleda conf. drepturilor recunoscute acestora prin acea lege.

Având în vedere că redacțiunea din 1928 a art. 120 nu diferă de cea din 1923 a aceluiaș art. decât: prin suprimarea cuvintelor dela începutul al I: „în vechiul regat și în Basarabia“, și prin suprimarea cu totul a al. III relativ la aplicarea art. 117; că toate celelalte cuvinte, fără nici o adăugire și fără introducerea nici unei idei noi, au rămas neatînse și formează *acelaș text a art. 120*;

Considerând că dreptul invocat de petiționar nu se poate baza pe dispozițiunile primului al. din acest art., deoarece este incontestabil că dânsul nu este nici licențiat în drept înainte de 1923, nici nu era student înscris la vreo facultate de drept până la 1922; că deci singurul temel pe care sprijinește cererea sa sunt cuvintele cuprinse în al. II și anume: „precum și actualii avocați stagiați vor *continua* să funcționeze în condițiunile legii pentru org. Corp. avoc. din 1907.

Considerând că nici interpretarea literală, nici cea a intențiunei legiuitorului nu duc la concluzia că el ar fi vroit la 1928 să *schimbe* situația *stagiariilor* creați de legea din 1923, — dovadă că a lăsat *absolut neschimbată* vechea redacțiune, repetind aceleași cuvinte în aceeași ordine. — astfel că nici din acest alineat nu reesă voința legiuitorului din 1928 de a desființa stagiul pentru toți cei înscriși până la Febr. 1928, stagiul pe care legiuitorul din 1923 îl găsește necesar pentru a evita greșelile ce se pot comite de titrații lipsiți de experiența pe care numai practica prin stagiul o poate da; și, dacă admite o excepțiune la *acest* stagiul, o face numai pentru acei cari dobândiseră titlu juridic înainte de legea din 1923 sau fuseseră înscriși la vreo facultate de drept până la 1922, — această excepțiune se justifică prin dorința legiuitorului de a fi echitabil față cu acei cari se destinaseră carierii juridice sub condițiunile mai ușoare ale legii din 1907, pe cari legea din 1923 le îngreua;

Considerând însă că aceste motive nu se potrivesc deloc cu situațiunea acelor cari au îmbrățișat această carieră după 1923 și deci au cunoscut de mai înainte condițiunile prin care trebuia să treacă pentru a deveni avocați; că astfel fiind nu se poate atribui legiuitorului din 1928 intențiunea și voința de a spori fără nici un motiv numărul acelor tineri cari: „prin neexperiența lor pot compromite interesele acelor pe care sunt chemați a-i susține“, (desb. parl. și expunerea de motive a legii din 1923).

Considerând mai întâi că legiuitorul din 1928, reproducând *textual* cuvintele din legea pe care o modifica: „precum și actualii avocați stagiați vor *continua* să funcționeze“... nu arată deloc voința de a crea vreun drept nou, ci numai pe aceea de a menține acele drepturi pe care avocații-stagiați le aveau, căci nu se poate *continua* decât ceiace exista de mai nainte; și deci a pretinde că prin această expresiune, legiuitorul din 1928 a investit pe stagiați, — acei rămași conf. legii din 1923 — cu drepturile avocaților-stagiați, acei ce erau după legea din

1907 — este a nesocoti cu totul înțelesul cuvântului „a continua“, pe care legiuitorul l'a întrebuințat.

Considerând apoi că al. II din legea dela 1928 recunoaște acest drept de continuare *avocaților-stagiari*, calitate pe care petiționarul nu o are, căci după legea din 1923 nu mai sunt avocați-stagiari ci numai stagiari, noțiuni pe care legiuitorul din 1928 nu le confundă nici nu le ia drept sinonime, deoarece în acelaș art. în al. următor vorbește și de stagiari, așa că nu se poate susține că în al. II legiuitorul zicând: „avocați-stagiari“ a înțeles să vorbească de stagiari; și deci aceștia nu pot pretinde că legea ia în prvința lor vreo dispoziție nouă.

Considerând că modificarea art. 120 din legea avocaților 1923 a avut un *singur scop* și anume acela: „de a face să dispară deosebirea ce se făcea în legea av. 1923 între avocații din ținuturile alipite și acei din vechiul regat“, — după cum o spune lămurit d. Ministru al Justiției în circulara sa Nr. 52527 din 4 Aprilie 1928 către Consiliile Barourilor; iar în expunerea de motive a acestei legi d-sa zice: „găsind îndreptățită cererea avocaților din Transilvania și Bucovina de a fi puși pe picior de egalitate față cu colegii lor din restul țării, am întocmit alăturatul proiect de lege pentru modificarea art. 120“...

Acest unic scop fiind atins prin suprimarea cuvintelor: „în vechiul regat și în Basarabia“, este pe deoparte firesc ca tot restul art. 120 să fi rămas neschimbat, iar pe dealtă parte este imposibil de a mai vedea în suprimarea făcută și o altă voință a legiuitorului.

Considerând că a raționa altfel ar fi a face să reinvieze diferențierea între avocați pe provincii, diferențiere pe care legiuitorul din 1928 tocmai a voit să o desființeze.

Pentru aceste motive, redactate de d. Decan, în majoritate, respinge cererea.

Semnați: *G. Ghițescu, A. Gorovei, C. Niculescu, Em. Gavrilescu.*

Minoritatea compusă din d-nii consilieri C. Guter și Oct. Lovinescu este de părere a se admite cererea.

NOTA. — Nu încapă nici o îndoială că părerea majorității este singura juridică. Pentru aceasta nu avem decât a pune alături textul art. 120 din legea dela 1923 cu textul art. 120 modificat la 1928, luându-le *însă* pe amândouă din Monitoarele respective:

Art. 120 (Mon. Of. 251 din 1923 pag. 1817):

„În vechiul regat și în Basarabia dispozițiunile prezentei legi, în privința vrăstei, a stagiului și a examenului de intrare în barou, nu se aplică acelor cari, la promulgarea acestei legi, vor fi licențiați în drept, nici acelor cari vor fi fost regulat înscriși ca studenți în anul 1922 la vreo facultate de drept.

„Aceștia precum și actualii avocați stagiari vor continua să funcționeze în condițiunile legii pentru organizarea corpului avocaților din 1907.

„Pentru transferare însă ei vor trebui să se conformeze art. 117 din prezenta lege.

„Până la unificarea legislațiunei, cu privire la învățământul universitar, vor putea fi înscriși ca stagiari și acei cari vor fi trecut examenul de stat juridic în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș sau cele trei examene de stat în Bucovina“.

Art. 120. (Mon. Of. 74 din 1928 pag. 2703.

„Dispozițiunile prezentei legi, în privința vrăstei, a stagiului și a examenului de intrare în barou, nu se aplică acelor cari, la promulgarea acestei legi, vor fi licențiați în drept, nici acelor cari vor fi fost regulat înscriși ca studenți în anul 1922 la vreo facultate de drept.

„Aceștia, precum și actualii avocați stagiari vor continua să funcționeze în condițiunile legii pentru organizarea corpului avocaților din 1907.

„Până la unificarea legislațiunii cu privire la învățământul universitar, vor putea fi înscriși ca stagiari și acei cari vor fi trecut examenul de stat juridic în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș sau cele trei examene de stat în Bucovina“.

Adică după ce s'a suprimat deosebirea ce făcea legea din 1923 între vechiul regat cu Basarabia deoparte și Transilvania cu Bucovina de altăparte, restul art. 120 din 1928 a rămas absolut identic cu textul din 1923.

Cum este dar posibil a se susține că legiuitorul din 1928 a mai făcut și altceva prin această modificare decât să desființeze diferențierea dintre diferitele părți ale țării în privința dreptului avocaților?

Și totuși două mari și însemnate barouri, — acele de Ilfov și Iași, (poate și altele, imitând pe aceste) au găsit în suprimarea cuvintelor: „în vechiul regat și în Basarabia“ argumente juridice pentru a aproba cereri identice cu acea pe care baroul de Fălticeni a respins-o cu dec. de mai sus; și acele barouri au inseris ca avocați-stagiari cf. legii din 1907 pe toți stagiarii înscriși până la Febr. 1928, fără ca ei să fie nici licențiați până la 1923 nici înscriși la vreo facultate de drept în 1922.

Nu este decât o singură explicațiune: acele barouri nu au cetit legea în ediția ei oficială, ci în una din acele edițiuni de negustorie în care dorința de a scoate mai repede „trufandaua“ pe piață, nesocotește... respectul adevărului. O astfel de ediție avem sub ochi (Al. Lasc.-Moldovanu, pag. 231 din 1924).

Intrădeavăr aci art. 120 al legii din 1923 este astfel dat:

Art. 120. — „În vechiul regat și în Basarabia, dispozițiunile prezentei legi, în privința vrăstei, a stagiului și a examenului de intrare în barou, nu se aplică acelor cari, la promulgarea acestei legi, vor fi licențiați în drept, nici acelor cari vor fi fost regulat înscriși ca studenți în anul 1922 la vreo facultate de drept“.

Art. 121. — Se respectă drepturile câștigate...

Așa încât tot restul art. 120 din modificarea dela 1928 apare ca un adaos al acestui legiuitor. Evident că *dacă ar fi așa*, s'ar naște dubiu asupra intențiunii legiuitorului din 1928, și s'ar putea susține că el a voit ceva mai mult decât desființarea diferențierei, pentru care era suficientă suprimarea cuvintelor dela începutul art. 120.

Dar, după cum am arătat, *textele oficiale*, după suprimarea cuvintelor: „în vechiul regat și în Basarabia“ sunt absolut identice.

Încă odată întrebăm: unde sunt dispozițiunile noi privitoare la stagiarii înscriși până la Februarie 1928?

G.